

Som noget nyt fastsættes et primært opskrivningsmål: dagsværdien. Processen for at finde dagsværdi er den samme som for finansielle aktiver, jf. forslaget § 37, stk. 1. Eksisterer der et velfungerende marked for aktivet, vil dagsværdien svare til markedets salgsværdi. Såfremt der ikke eksisterer et sådant marked, og der ej heller kan opnås en tilnærmet salgsværdi, kan virksomheden vælge at anvende genanskaffelsesværdien eller nettorealisationsværdien, jf. forslaget *stk.* 2. Formålet med årsregnskabet indebærer, at uvæsentlige værdistigninger ikke nødvendigvis skal indregnes, selvom virksomheden generelt har valgt at opskrive. Dagsværdiprocessen indebærer, at der ikke længere stilles krav om "varighed", når værdistigninger skal indregnes. Direktivet kræver ikke dette.

Opskrivninger af materielle anlægsaktiver og kapitalandele i dattervirksomheder og associerede virksomheder er fortsat frivillige, selvom opskrivninger er nødvendige i det egentlige værdibaserede regnskabsystem, som loven generelt forsøger at tilnærme sig. Imidlertid er tvungne opskrivninger på materielle anlægsaktiver ej heller påkrævet efter IAS 16, endsige Regnskabsvejledning 10. Endvidere kræver valg af opskrivninger af materielle anlægsaktiver, at virksomheden løbende (år for år) vurderer dagsværdien for hvert enkelt af de opskrevne aktiver, hvilket ofte vil være forbundet med stor usikkerhed. Ved opskrivninger tillades således ikke at benytte indtægtsskabelsesgrupper som omtalt i forslaget § 42 (cash-generating-units) i forbindelse med nedskrivninger. Det skyldes, at virksomheden ved benyttelse heraf ved opskrivninger risikerer at indregne egen oparbejdet goodwill, hvilket er i strid med såvel 4. direktiv som de internationale regnskabsstandarder.

Der er ikke tvivl om, at opskrivning fremmer regnskabsbrugers muligheder for at bedømme ledelsens præstationer (forvaltningskontrol) og også i et vist omfang prognoseudsagnet. Man må derfor forvente, at virksomhederne – i hvert fald de mest innovative og fremmelige – vil benytte opskrivninger på de materielle anlægsaktiver, hvor det er muligt at opgøre en pålidelig dagsværdi. Det vil ofte være tilfældet for ejendomme og maskiner, hvor der eksisterer velfungerende markeder.

Accepten af at kunne (og dermed at skulle) opskrive er en del af virksomhedens regnskabspraksis. Det betyder, at vurdering og opskrivning baseres på et systematisk grundlag og skal ske aktiv for aktiv og for samtlige aktiver inden for samme kategori af anlægsaktiver. Det indebærer således, at der skal være konsekvens i opskrivningerne, der principielt skal ske hvert år. Tilfældige og principløse opskrivninger er

ikke tilladte og ville i øvrigt også forvirre årsregnskabsneutralitet og konsistens. Opskrivning alene med henblik på at skabe reserver til anvendelse til udstedelse af fondsaktier, undgåelse af kapitaltabssituation og lignende er derfor klart ikke tilladt.

Foretages der opskrivning, forøges aktivets afskrivningsgrundlag. Afskrivningsgrundlaget fordeles systematisk over aktivets resterende brugstid. En opskrivning vil derfor medføre forøgede afskrivninger i de enkelte år af den resterende brugstid.

Stk. 3 kræver, at opskrivningen skal indgå direkte på egenkapitalen, dvs. uden at passere resultatopgørelsen. Beløbet skal bindes på en særlig reserve, der ikke kan benyttes til udbytte, til udlodning eller til dækning af underskud. Bindingskravet på egenkapitalen skyldes 4. direktivs artikel 33. Den del af opskrivningen, som udgøres af en udkudt skatteforpligtelse, skal dog indregnes som en hensat forpligtelse, jf. *stk.* 3, 3. pkt., nr. 3. Realiseres aktivet, eller udgår det af virksomhedens drift, skal opskrivningsreserven opløses, jf. forslaget *stk.* 3, 3. pkt., nr. 1. Hovedreglen er her, at opskrivningsreserven overføres direkte til egenkapitalens frie reserver, eftersom realiseringen ikke skaber nogen indtægt, jf. definitionen på indtægter i bilag 1, C, nr. 10. Den var en ikke-realiseret indtægt i året for den opskrevne værdistigning. Gevinsten fremgår herefter af opgørelsen over bevægelser på egenkapitalen som et overført beløb mellem 2 egenkapitalposter. Denne behandling stemmer overens med reglerne i IAS 16 og mulighederne i Regnskabsvejledning 10. Bortfalder forudsætningen for opskrivningen eller en del af denne – som følge af, at værdien ændres nedad på grund af ændret regnskabsmæssigt skøn i henhold til forslaget § 52 – skal opskrivningen respektivt en del af denne tilbageføres, jf. forslaget *stk.* 3, 3. pkt., nr. 4.

Ændring af virksomhedens regnskabspraksis med henblik på at benytte opskrivningssystemet behandles i overensstemmelse med forslaget §§ 13, *stk.* 2, og 51. Det betyder, at ændringen skal begrundes konkret og fyldestgørende med oplysning om, hvilken beløbsmæssig indvirkning fravigelsen har på virksomhedens aktiver og passiver, finansielle stilling og resultatet. Endvidere skal den samlede beløbsmæssige effekt af praksisændringen indgå i virksomhedens egenkapital og samtidig bindes som en opskrivningsreserve, jf. § 51, *stk.* 2. Efterfølgende opskrivninger behandles også efter forslaget § 41.

Ønsker virksomheden at ændre regnskabspraksis, så der ikke længere opskrives, kræver dette en god grundelse, fordi benyttelsen af opskrivninger generelt